

AJUDANT A VIURE

Regar amb aigües amb nutrients

Legint un extracte del llibre de Mario Toso, sdb, «Rehabilitar la Política», he parat a reflexionar en les afirmacions següents: «Si els catòlics assumissin realment els principis de reflexió, els criteris de judici i les directrius d'acció que ofereix la Doctrina Social de l'Església, podrien ser llevat que fermenta la pasta, sal que dóna gust, força cultural que trastorna radicalment esquemes i llocs comuns referents als problemes crucials de la llibertat, dels drets i deures humans, de l'ambient, de l'orientació financera de l'economia, de la justícia social, de l'autoritat, de la democràcia, de la comunitat política mundial.»

I com segurament en aquests dies d'estiu tenim menys ocupacions, per què no dedicar un temps a refrescar principis bàsics

d'aquest Ensenyament Social, desconegut per a molts i infrautilitzat de fet pels mateixos cristians a l'hora d'estar presents en la transformació de la societat? És clar que això suposa remetre's a la seva font més profunda, a les seves arrels: Jesucrist (Encarnat, Mort i Ressuscitat),

el seu Evangeli i el seu manament fonamental de l'amor. Però, no tenim ja prou maldecaps amb la crisi que vivim i les seves conseqüències?

Sí, i precisament en aquesta situació, els cristians continuem cridats a ser sacrament de la nova humanitat que Crist ha fet possible, «no solament despertant l'anhel del segle futur sinó donant alè, purificant i enfortint també aquells generosos propòsits amb els quals la família humana intenta fer més sostenible la pròpia vida i sotmetre la terra a tal fi... perquè la llei fonamental de la perfecció humana i de la transformació del món és el manament nou de la caritat» (*Gaudium et spes* 38).

Per això ens cal una fe sòlida i una presència evangelitzadora en el nostre territori respectiu. Ens cal més formació i virtuts fermes per a ser comunitats interessades en la construcció de la història segons l'Evangeli, per a superar mediocritats i cansaments, per a no cedir a la temptació de la indiferència davant els problemes de la gent, ans al contrari, per a ajudar a aplicar criteris capaços de generar nova vida i esperança al nostre voltant.

L'Ensenyament Social de l'Església no és un seguit de valors externs a la nostra vida, situats com en un aparador del que hi podem triar a conveniència. Per a nosaltres són els nutrients necessaris sense els quals no podem mantenir la fidelitat a l'Evangeli «en situació» ni afavorir, a la seva llum, els canvis convenients en una determinada qüestió. Aquest Ensenyament Social, ben conegut i assimilat, ens pot facilitar a les persones i a les comunitats aquella consistència que ens cal per a ser i actuar com a cristians i com a Església en el món, per a ser testimonis de l'Evangeli de la caritat i per a poder donar raó de la nostra esperança en la nostra cultura plural i relativitzadora.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

«La dona adúltera» (Jn 8,1-11)

Aquest és un fragment de l'Evangeli de Joan d'una gran bellesa. L'evangelista ens presenta l'actuar de Jesús davant del pecat, i ho fa amb una finesa, tant psicològica com espiritual, sublims. Davant del pecat, Jesús ens mostra com cal actuar, de la mateixa manera que ens mostra les actituds equivocades davant la falta del germà. Analitzem aquest text pas a pas.

la violenta i humiliant situació de la dona exposada davant de tothom, Jesús calla i no fa res, només fa silenci. Jesús s'ajup i es posa a dibuixar al terra, deixa la seva posició d'autoritat per fer un gest ben senzill, com si no l'importés el que passa allà mateix. Aquest gest de ben segur enerva més encara els acusadors i, per això, tornen a insistir en la seva pregunta: Tu què hi dius?

Troblem Jesús que torna de pregar, i es presenta a primera hora del matí al Temple per predicar. El Temple sempre és ple de gent, i en ell tenen lloc les diverses activitats de culte i de sacrificis per la purificació del poble i de les persones. El Temple és el lloc de trobada amb Déu, on s'obté la purificació i el perdó pels sacrificis diversos. Jesús comença a instruir la gent que l'escolta, i ho fa amb autoritat, doncs ens diu el text que s'asseu per parlar a la gent. Aquesta és una posició d'autoritat, de mestre. En aquest context trobem que li porten una dona sorpresa en adultèri. Però qui la porta? Doncs aquells que representen la llei i els purs: els mestres de la Llei, que la prediquen i l'obliguen a complir, i els fariseus, estrictes complidors de totes les normes de la Llei, en especial èmfasi en les de purificació. Tenim davant Jesús els qui representen la norma i la puresa. Aquests no tenen cap mena de respecte per la pecadora. La posen al mig de tothom per fer més palès el seu pecat, humiliant-la encara més.

L'acusació és presentada a Jesús, gairebé amb la condemna ja implícita. No cal judici, ni valen excuses: s'ha incomplert la Llei i cal pagar per això. Tot es basa en l'escrit a la Llei de Moisès, una Llei que amb el temps s'ha anat ampliant fins a extrems insospitats. No s'ha volgut entendre el seu sentit, sinó el seus aspectes superficials, entrant en una casuística que, sovint, no té en compte les persones ni el perquè de la norma.

Davant aquesta situació, on es palpa la violència, Jesús actua de forma sorprenent. Davant l'agressivitat dels mestres de la Llei i els fariseus, davant

La resposta de Jesús és ben sorprenent: qui sigui pur, pot fer complir la sentència. Jesús ha donat la seva opinió i el seu judici, i continua dibuixant al terra. El judici que demanen a Jesús és gira contra els acusadors. A aquests, plens de vergonya i ràbia, no els queda més remei que retirar-se, tot començant pels de més autoritat i saviesa, i acabant pels més ingenus. Finalment queden sols Jesús i la dona.

És en aquest moment, en el que Jesús entra en diàleg amb la dona i afronta la situació. Es posa dret, reprent la seva autoritat amb aquest gest, i li parla. I no ho fa acusant-la. És sorprenent la pregunta que li fa: on són els teus acusadors? Jesús els acaba de foragitar de forma sorprenent, i li pregunta a la dona: on són? Crec que, amb aquestes paraules, Jesús vol tranquil·litzar-la, tot retornant-li la seva dignitat. La dona no és una acusada sinó una persona que pot parlar i defensar-se per si mateixa davant la seva falta. Però no ho ha de fer davant dels homes sinó davant Déu mateix, tot reflexionant sobre els seus actes. Jesús l'allibera de la seva càrrega. Tot seguit, li pregunta si ja ha estat condemnada. Són paraules les de Jesús que retornen la vida, la dignitat i la llibertat a la dona. És llavors quan ella pot parlar: no ha rebut condemna de ningú, és lliure. Jesús no la judica ni la condemna. Reconeix que el que ha fet no és correcte, però li dóna una nova oportunitat, no condemna, sinó que ofereix la possibilitat de redempció partint de la pròpia vida. La dona torna a casa amb la tasca de refer la seva vida.

Víctor Martínez Mateu

Reunió de Càritas Catalunya

El dilluns dia 18 de juny, diversos membres dels equips directius de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya s'han trobat en una de les seves reunions ordinàries.

La reunió, que ha comptat amb l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha tractat diferents punts, entre els que destaca la prepa-

ració d'una trobada catalana, a Barcelona, de voluntaris de les Càritas diocesanes. També s'ha valorat la participació a la marató contra la pobresa de TV3 i la situació dels programes d'ocupació dins de les pròpies Càritas diocesanes. Cal dir que cada Càritas diocesana ha pogut intercanviar diferents informacions del funcionament diari.

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

► Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Jesús parlant amb els apòstols. Pintura de Ducio di Buoninsegna (s. XIV), Museu de la Catedral de Siena

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat.

Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 23,1-6)

Ay de los pastores que dispersan y dejan perecer las ovejas de mi rebaño —oráculo del Señor—. Por eso, así dice el Señor, Dios de Israel: «A los pastores que pastorean mi pueblo: Vosotros dispersasteis mis ovejas, las expulsasteis, no las guardasteis; pues yo os tomaré cuentas, por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas, para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las pastoreen; ya no temerán ni se espantarán, y ninguna se perderá —oráculo del Señor.

Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que suscitaré a David un vástago legítimo: reinará como rey prudente, hará justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y lo llamarán con este nombre: El-Señor-nuestra-justicia.»

► Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora estáis en Cristo Jesús. Ahora, por la sangre de Cristo, estáis cerca los que antes estabais lejos. Él es nuestra paz. Él ha hecho de los dos pueblos una sola cosa, derribando con su carne el muro que los separaba: el odio. Él ha abolido la Ley con sus mandamientos y reglas, haciendo las paces, para crear con los dos, en él, un solo hombre nuevo. Reconcilió con Dios a los dos pueblos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, al odio. Vino y trajo la noticia de la paz: paz a vosotros, los de lejos; paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre con un mismo Espíritu.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros solos a un sitio tranquilo a descansar un poco.» Porque eran tantos los que iban y venían que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a un sitio tranquilo y apartado. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y le dio lástima de ellos, porque andaban como ovejas sin pastor; y se puso a enseñarles con calma.

COMENTARI

Els deixebles amb Jesús

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setm.): Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8 ■ **dimarts**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50 ■ **dimecres**: Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28 □ **dijous**: Jr 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17 ■ **divendres** (Barcelona, St. Feliu i Terrassa): Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Mt 13,18-23 ■ **dissabte**: Jr 7,1-11 / Sl 83 / Mt 13,24-30 ■ **diumenge** vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 2Re 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jn 6,1-15.

Després de la missió dels deixebles, Marc insereix l'episodi de la mort de Joan baptista, i així dóna temps a la tasca missional. Quan els deixebles tornen de la missió, Jesús els invita a descansar i marxen en la barca. La gent, que està dependent de Jesús, els veu marxar i s'avança al lloc on han d'anar. Per això, quan Jesús i els deixebles arriben, es troben una multitud i Jesús se'n compadeix. Aquest sumari deixa entreveure quelcom que caracteritza els deixebles en Marc. Aquests no solament han de missionar sinó que també han «d'estar amb Jesús» (cf. Mc 3,14). Aquest «estar amb Jesús» dels deixebles resulta un motiu important en Marc.

Els deixebles deixen les seves tasques (1,16-20), els seus oficis (2,13-14), la seva família (10,28-30) i se'n van amb Jesús, el segueixen. D'alguna manera, són ells els qui conformen la família de Jesús: Jesús diu als qui estan al seu voltant «aquests són la meva mare i els meus germans» (3,34). La metàfora familiar és significativa. Per això, al llarg de l'activitat de Jesús, hi ha un espai de trobada entre Jesús i els deixebles, que el text d'avui subratlla: estar només amb Jesús, fora de la gentada que no els deixa ni temps per menjar (6,30). Aquest és l'espai en el qual Jesús explica als deixebles el sentit del seu ensenyament (4,11-12; 4,34). Prou sovint en Marc, al final de la jornada,

Jesús es reuneix amb els deixebles «a casa», que podríem traduir *en família* (7,17; 7,24; 9,28; 10,10), o «quan estaven tots sols» (9,28; 9,33). És el lloc de trobada on els deixebles pregunten pel sentit del que no han entès i on Jesús els instrueix. En aquest marc, resulta significativa la trobada del comiat, on Jesús els deixa el testament i els demana que el recordin mitjançant els gestos sobre el pa i el vi.

Després de totes aquestes escenes i mostres d'intimitat i de proximitat, resulta encara més escandalosa la fugida dels deixebles a Getsemaní. El text ho diu sense embuts: «I deixant-lo, tots varen fugir» (14,50).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

30. La raó permanent de la joia cristiana

Podem pregar per la vinguda de Jesús? Podem dir amb sinceritat: «*Marana tha!* —Vine, Senyor Jesús!»? Sí, ho podem fer. No solament això: ho hem de fer! Demanem anticipacions de la seva presència renovadora del món.

En moments de tribulació personal li preguem: «Vine, Senyor Jesús, i acull la meua vida a la presència del teu poder benigne.» Li demanem que s'acosti a persones que estíem o per les quals estem preocupats. Li preguem que es faci present d'una manera eficaç en la seva Església.

I per què no li hem de demanar que ens doni també avui testimonis nous de la seva presència, en els quals ell mateix s'acosti a nosaltres? I aquesta pregària, que no es refereix immediatament a la fi del món, però que és una veritable pregària per la seva vinguda, porta en si tota l'amplitud d'aquella pregària que ell mateix ens va ensenyar: «Que vingui el teu regne!» Vine, Senyor Jesús!

Tornem una vegada més a la conclusió de l'evangeli de Lluc. Jesús va conduir els seus a prop de Betània, se'ns diu: «Alçades les mans, els beneï. Mentre els beneïa, se separà d'ells i era endut amunt, cap al cel» (24,50s). Jesús s'acomia beneït. Beneït se'n va i en la benedicció ell es queda. Les seves mans resten esteses sobre aquest món. Les mans de Crist que beneïxen són com un sostre que ens protegeix. Però són al mateix temps un gest d'obertura que esquinça el món a fi que el cel hi penetri i pugui esdevenir-hi una presència.

En el gest de les mans que beneïxen s'expressa la relació duradora de Jesús amb els seus deixebles, amb el món. En anar-se'n, ell ve per aixecar-nos per damunt de nosaltres mateixos i obrir el món a Déu. Per això els deixebles es pogueren alegrar, quan de Betània tornaren a casa. En la fe sabem que Jesús, beneït, té les seves mans esteses sobre nosaltres. És aquesta la raó permanent de la joia cristiana.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Por qué no una separación temporal?

Cuando ya no hay ninguna esperanza, y todo se va al traste, unos pueden preguntarse: «¿Por qué no vemos qué pasa si pasamos una temporada separados?» Por probar que no quede, ¿vale?

Se puede intentar. Eso sí, esta separación temporal, a prueba, tiene que hacerse en toda regla, para que no resulte una chapuza. Habrá que plasmarla, por ejemplo, en un contrato escrito entre ambos cónyuges y el profesional (terapeuta, mediador) que intervenga en el caso, contemplando los acuerdos que se hayan pactado previamente. Por ejemplo, la duración de la separación, que se recomienda que sea de seis semanas como mínimo, y otros extremos, como el compromiso de seguir asistiendo a las sesiones conjuntas con el terapeuta o mediador (o de terapia individual, si fuera preciso), a razón de una sesión semanal o cada dos semanas, según se estipule; el compromiso de verse los cónyuges todas las semanas un par de veces (no es aconsejable más de dos veces), el derecho de visita a los hijos, apoyo económico, etc.

Una vez contratada esta separación temporal —o por tiempo parcial, como también se llama—, la terapia progresa animando a la pareja a que actúen en sus encuentros como si la relación fuera a mantenerse en el futuro, entrenándose asimismo en algunas de sus conductas positivas, de respeto mutuo, y mejorando la comunicación entre las partes para que adquieran habilidad de negociación y solución de problemas.

Aún existe otra fórmula de separación temporal, aunque sería más correcto llamarla *microseparación* o *simulacro de separación*. Es una estrategia que podrá sugerir el terapeuta cuando la pareja esté indecisa sobre el camino a tomar y así poder decidir de una vez si van a seguir juntos o van a separarse.

En todo caso, siempre conviene pedir consejo y asesoramiento exterior a la pareja (familiar, amigo con solvencia, religioso, mediador, médico, psicólogo) cuando las circunstancias lo requieran.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

MONTSERRAT ESTEVE

Testimonis d'esperança

La Montserrat Esteve fa 14 anys que és redactora de Televisió de Catalunya i guionista de reportatges del programa *Signes dels temps*. Durant aquest període ha entrevistat molts defensors i defensores dels drets humans que tenen la llavor de l'espiritualitat. «Vivim envoltats de notícies negatives, però cada dia al món passen coses bones gràcies a l'esforç de gent valenta», assegura aquesta periodista, que també denuncia que milions de dones i nenes són segrestades al món per ser venudes i esclavitzades, i que l'única manera de combatre aquest fet és amb l'educació: «La humanitat no es pot permetre no educar les nenes; el repte moral d'aquest segle és aconseguir la igualtat de gènere lluitant per l'educació.»

Què destacaria de les persones que ha entrevistat?

Segueixen el propòsit del cor, tenen l'ànima generosa, la consciència desperta i es comprometen. Recordo ara el capellà mexicà Alejandro Solalinde, que no para de denunciar el crim organitzat, els càrtels de la droga, la corrupció de polítics, jutges, policies o els excessos dels militars. Després d'uns mesos fora, tornarà a Mèxic a ajudar els immigrants centreamericans sabent que l'espasa de Dàmocles assenyala el seu cap.

Ni la por de morir els atura...?

El mecanisme de la por és secundari. Tenen un fort impuls de llibertat i capacitat per estimar. La missionera alemanya Karoline Mayer, durant la dictadura de Pinochet a Xile, va amagar molta gent que el règim volia torturar i matar. El missioner espanyol Chema Caballero, que ha recuperat milers de nens soldats, va denunciar els presidents Gadafi i Taylor com a artífexs de la guerra de Sierra Leone, basada en diamants a canvi d'armes. Hi ha tants casos colpidors!

A casa nostra també hi ha persones solidàries...

I tant! Fa poc, un dissenyador de moda que feia els vestits de famosos i membres de la reialesa deia que després d'arruïnar-se i perdre els estalvis invertits en les participacions preferents volia fer una *bogeria*. Però al menjador social Emmaús ha recuperat la salut i el sentit de viure. A les parròquies hi ha molt bona gent que acull i dona dignitat.

Oscar Bardají i Martín

Vivir el momento presente

- Vive el momento presente con ánimo, con coraje...: vivirás mejor.
- Sé generoso... y experimentarás la alegría interior.
- Sonríe... y romperás barreras, evitarás zanjias, reducirás distancias.
- Sé amable, educado... y transmitirás confianza.
- La cordialidad muestra al interlocutor —al otro— los mejores deseos.
- Si amas de verdad... imposibilitarás la envidia en ti.
- Aprende a decir *sí* o *no*. No vayas con dudas. Ello indica personalidad.
- Intenta reír y reírte de ti mismo... Ganarás en salud física, psíquica y espiritual.
- Hagamos el bien. Seremos recordados con simpatía y se nos premiará.
- Derrama luz, energía, coraje, buen ánimo a quien esté en horas bajas.
- Para dar buen ánimo, hay que tener vida interior, espiritualidad.
- Si pretendemos reanimar al otro, darle ánimo, coraje, hemos de poseer un alma grande, vida interior, espiritualidad, generosidad y ganas de hacer el bien, imitando a Jesús que «pasó haciendo el bien».

J. M. Alimbau
(*¡Ánimo!*, col. «Ayuda personal», Ed. Claret)

SANTORAL

22. ✝ Diumenge XVI de durant l'any. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà màrtir; sant Menelau, abat.

23. Dilluns. Santa Brígida (Suècia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. Dimarts. Sant Víctor, màrtir; sant Borís, màrtir; santa Cristina, verge i màrtir; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, verges carmelitanes i màrtirs a Guadalajara.

25. Dimecres. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de

Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. Dijous. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. Divendres. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. Dissabte. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr, fundador de la Institució Teresiana.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Recentment, Benet XVI, en la Trobada Mundial de les Famílies ens oferí unes paraules precioses sobre el patiment i la malaltia:

«...no tenim necessitat d'un discurs irreal sobre un Déu llunyà ni una germandat sense compromís. Busquem al Déu proper. Busquem una fraternitat que, enmig dels patiments, sosté a l'altre i l'ajuda a tirar endavant. Busquem al Déu que ha entrat en els nostres patiments i que segueix fent-ho; al Déu que pateix amb nosaltres i per nosaltres i, així, ha fet a homes i dones capaços de compartir el patiment dels altres i transformar-lo en amor».

Parlàvem de comunitats cristianes i de persones que, davant el patiment, no donin explicacions ni teories sinó que sàpiguen escoltar, acollir, acompanyar, curar ferides... Per això, ens cal treballar actituds i compromís. Com fer-ho? «El bon samarità» (Lc 10, 30-37) és la icona de pastoral de la salut.

El bon samarità no passa de llarg, sinó que camina per la vida conscient dels qui estan patint i tenim propers. Se'n compadeix i s'apropa, sense por al desconegut, sense plantejar-se riscs. Té cura de l'altre i, sense donar raons, motius ni teories, l'acompanya en tot el que pot i, al final, n'assumeix un compromís. Es converteix en imatge viva del Déu, que pateix per nosaltres i amb nosaltres, mostrant-se en cadascun dels gestos d'amor de tot samarità que cuida al ferit.

Montse Esquerda

Premi a Justícia i Pau de Lleida

L'Associació d'Antics Alumnes i Amics de la Universitat de Lleida ha concedit el premi «Alfons de Borja 2012» a Justícia i Pau, en «reconeixement a la seva labor de sensibilització social». En l'acte de lliurament del premi, el Sr. Bisbe de Lleida ha agraït a l'associació i al rector de la Universitat de Lleida el reconeixement cap a Justícia i Pau, entitat creada a rel del Concili Vaticà II i que ha mantingut una ferma tasca de fidelitat a l'esperit del mateix.

Després de rebre el premi —un quadre del pintor lleidatà Ureña— en Rafa Allepuz, president de la comissió diocesana de Justícia i Pau a Lleida, ha presentat l'entitat. Finalment, Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona, ha fet una breu valoració de la situació actual.

Darrera reunió del curs del Consell Pastoral Diocesà

Divendres 15 de juny, a l'Acadèmia Mariana, ha tingut lloc la darrera reunió del Consell Pastoral Diocesà del curs 2011-2012. L'objectiu ha estat valorar el «resò» que ha tingut el progressiu desenvolupament del Pla Pastoral Diocesà.

Pel que fa al tema dels ministeris laïcals, els diversos membres del Consell han comentat que el testimoni vocacional i de compromís al servei de la comunitat, presentat pels ponents laics en la darrera assemblea diocesana, ha estat valorat molt interessant i engrescador.

Pel que fa a la reorganització de les àrees d'acció pastoral, Mn. Ramon Prat, com a coordinador, ha remarcat el treball cooperatiu i de comunió eclesial viscut per les diverses delegacions al llarg del curs, en la recerca d'uns objectius comuns orientats a l'evangelització.

Les Carmelites de la Caparrella celebren la festa del Cor de Jesús i el XXV Aniversari de la inauguració de l'actual monestir

El divendres 15 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús, les religioses carmelites de la Caparrella de Lleida han celebrat el XXV Aniversari de la inauguració de l'actual monestir. L'acte central ha estat la celebració d'una Eucaristia d'acció de gràcies, concelebrada

i presidida per Mn. Antoni Agelet, en nom del Sr. Bisbe. Han sigut molts els fidels i les persones que, en representació de diverses institucions de la ciutat, encapçales per l'alcalde Àngel Ros, han volgut unir-se per donar gràcies per aquests vint-i-cinc anys de la seva presència i oració en aquesta partida de Lleida (Caparrella). La celebració ha conclòs davant la nova imatge del Sagrat Cor, entronitzada per a l'ocasió davant del monestir i que ha estat beneïda amb tota solemnitat. Davant d'ella, la ciutat de Lleida i les seves contrades han renovat la seva Consagració al Cor de Jesús.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 12 h (horari d'estiu: juliol-agost)

- **Diumenge 22 de juliol: Agrupació Ilerdense de Pessebristes:**
—A les 11 h i 18 h, exposició del LXXL Concurs dels Fanalets de Sant Jaume.
- **Dilluns 23 de juliol: Agrupació Ilerdense de Pessebristes:**
—A les 11 h i 18 h, exposició del LXXL Concurs dels Fanalets de Sant Jaume.
—A les 19 h, ofrena floral al seu patró sant Jaume a càrrec del Centro Gallego de Lleida.
- **Dimarts 24 de juliol: Agrupació Ilerdense de Pessebristes:**
—A les 11 h i 18 h, exposició del LXXL Concurs dels Fanalets de Sant Jaume.
—A les 20 h, Missa dels Fanalets, presidida pel Sr. Bisbe de Lleida a l'Església del Carme.
—A les 21 h, Romeria dels Fanalets i cloenda davant la capella del Peu del Romeu.
- **Dimercres 25 de juliol:**
—A les 9 h, Missa en honor a sant Jaume a la capella del Peu del Romeu.
—CEE TARRACONENSE.
- **Dijous 26 de juliol:**
—Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Mare de Déu (Dia dels Avis).
—CEE TARRACONENSE.
- **Divendres 27 de juliol:**
—CEE TARRACONENSE.
—Del 27 al 29 de juliol, reflexions, conferències i activitats a la Cova del Pare Palau. «Llamados al profetismo: Elías y Francisco Palau, dos profetas de fuego» (Tel. 973 794 883 / Anna Maria Solé Sancho: asole315@gmail.com).

AYUDANDO A VIVIR

Regar con aguas con nutrientes

Leyendo un extracto del libro de Mario Toso, sdb, «Rehabilitar la Política», me he parado a reflexionar en las siguientes afirmaciones: «Si los católicos asumieran realmente los principios de reflexión, los criterios de juicio y directrices de acción que ofrece la Doctrina Social de la Iglesia, podrían ser levadura que fermenta la masa, sal que da sabor, fuerza cultural que trastorna radicalmente esquemas y lugares comunes referentes a los problemas cruciales de la libertad, los derechos y deberes humanos, del ambiente, de la orientación financiera de la economía, de la justicia social, de la autoridad, de la democracia, de la comunidad política mundial.»

Y como seguramente en estos días de verano tenemos menos ocupaciones, ¿por qué no dedicar un tiempo a refrescar principios básicos de esta Enseñanza Social, desconocida para muchos y infrutilizada de hecho por los mismos cristianos a la hora de estar presentes en la transformación de la sociedad? Claro que esto supone remitirse a su fuente más profunda, a sus raíces: Jesucristo (Encarnado, Muerto y

Resucitado), su Evangelio y su mandamiento fundamental del amor. ¿Pero, no tenemos ya bastantes quebraderos de cabeza con la crisis que vivimos y sus consecuencias?

Sí, y precisamente en esta situación, los cristianos seguimos llamados a ser sacramento de la nueva humanidad que Cristo ha hecho posible, «no sólo despertando el anhelo del siglo futuro sino dando aliento, purificando y fortaleciendo también aquellos generosos propósitos con los que la familia humana intenta hacer más sostenible la propia vida y someter la tierra a tal fin... porque la ley fundamental de la perfección humana y de la transformación del mundo es el mandamiento nuevo de la caridad» (*Gaudium et spes*, 38).

Por eso necesitamos una fe sólida y una presencia evangelizadora en nuestro territorio respectivo. Nos hace falta más formación y virtudes firmes para ser comunidades interesadas en la construcción de la historia según el Evangelio, para superar mediocridades y cansancios, para no ceder a la tentación de la

indiferencia ante los problemas de la gente, sino todo lo contrario, para ayudar a aplicar criterios capaces de generar nueva vida y esperanza a nuestro alrededor.

La Enseñanza Social de la Iglesia no es una serie de valores externos a nuestra vida, situados como en un escaparate de lo que podemos elegir a conveniencia. Para nosotros son los nutrientes necesarios sin los cuales no podemos mantener la fidelidad al Evangelio «en situación» ni favorecer, a su luz, los cambios convenientes en una determinada cuestión. Esta Enseñanza Social, bien conocida y asimilada, nos puede facilitar a las personas y a las comunidades aquella consistencia que necesitamos para ser y actuar como cristianos y como Iglesia en el mundo, para ser testigos del Evangelio de la caridad y para poder dar razón de nuestra esperanza en nuestra cultura plural y relativizadora.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737